

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

Theatrum mundi

*Csodálatos, hogy léteünk. Csodás
Érezni, szinte tudni, megkeresni:
Miért, miképp, s kik is vagyunk mi itt,
Terekbe vetve változékonyan,
Tán mindörökre ismeretlenül,
Külön világban forgó vándorok,
Kik föl-le szállunk, boldogan keringünk,
Mint lüktető vér bódult végtagokban,
Titokzatos, bizsergető örömmel
Áramlunk szét meggémberegt korokban,
És fölhevülten, szent hideglelésként,
Akárba forró reszketés, futunk át
Közömbös évek görbülő gerincén...
Miféle gőg, mily balgaság vacogtat,
Milyen gyönyör sajog fonák valónkban,
Mi hajt, gyötör tolvaj percek szeszélyén,
Miféle szép, választott hontalanság,
Hogy otthonosnak véljük azt, mi tán nincs,
Mivel sosem volt, s mégis ott bolyong,
Hisz bujdokolhat bármi semmiségben,
Ha fölmutatjuk megváltásra vágyn,
Sajátunkként lakván a sejthetőt,
Betöltve árnyak kósza sorsait –
Oly könnyeden, mint sóhajást a lélek,
S oly súlyosan, mint víz alatt a szikla,
Vagy elmerült, varázslatos sziget,
Hol nem dübögnek dorbéz démonok...
De kik vagyunk mi? Majdnem emberek,
Vagy színleg élő légi szellemek,
Kik hiú lázban, játszi látszatokban
Fölfénylenek, kigyúlnak, elvakítanak,
Égnek, kibunynak, elhomályosulnak
Kacér tükrőnél sérülékenyebben,
S alig tapinthatóbban, mint a képmás,
Mely kép, és más, és újra más, ha illan,*

*S csak pillanatra tetten érhető,
Mint állhatatlan, színjátzó selyem –
Tűnékenyebbek s foghatatlanabbak
Leszünk pazarló gyermekálmainknál.
Más-más szöveget, mind szétfoszlóbb szöveg,
Szövevény... (Mindig fölfelünk valahol.)
Mert anyagunk az idő – szakadatlan.
S nem szó a szó, nem maszk a maszk! Nem óv meg,
Nem rejthet el: kiszolgáltat magunknak.
Mind meztelenre vetkezünk... Csupasz,
Kopár lesz arcunk, mint a színpalak...
Kacagni, sírni, halni már tudunk, mert
Az égi s földi karzatok, hatalmak
Még engedik – s amíg remény a rend,
Még játszhatunk... A többi néma csend.*